„Să recunoaştem că, lumeşte, suntem limitaţi şi să tindem cu toată puterea spre o imperfecţiune cât mai puţin rea, singura cu putinţă aici.”

- Nicolae Steinhardt

NAȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 586
14 - 20 sept. 2022

Informație, opinie și atitudine publicistică

Chiar trebuie să ajungem a fi noi în război cu Rusia?... Pentru ce?...

Cezar Adonis Mihalache

Părea că mai avem timp… Că vom mai număra suficiente luni (poate chiar ierni, nu?!), până când Europa unor funcționari agresivi-războinici ne vor împinge, „in integrum”, și nu doar din perspectivă juridică, într-un conflict fățiș cu Rusia… Părea să mai stăm, întreg continentul, „pe tușă”, măcar până ce Ucraina (pentru care se dau peste cap mult prea mulți să-i găsească, nu doar un refugiu, ci o adevărată casă în casă), va fi căpătat un anumit statut în UE… De membru „în așteptare”, „stagiar” – dar cu drepturi de stat european, sau orice altceva, care să justifice a socoti agresiunea Rusiei asupra acestui stat ca o crimă contra întregii Europe. Dar timpul pare a se fi scurs… Iar acea rezervă de luni, sau chiar ani, privită ca interval pentru luarea unor decizii inteligente, raționale, s-a sfârșit… Pentru că Europa „războinicilor” de la Bruxelles nu mai are răbdare… Iar simpla scrumare cu fel și fel de răngi provocatoare, de afectare economică a fiecărui stat european, nu le mai este de ajuns…

Planul inițial, deși părea greu de aplicat tocmai din cauza factorului de așteptare, impus de integrarea și acceptarea de către toate țările a statutului UE al Ucrainei, este înlocuit grosolan… Iar praful de pucioasă este insistent împins, prin orice mijloace, spre și peste întreaga Europă… Și nu, nu vom ajunge ca noi, sau oricare alt stat european, să declare că agresiunea Rusiei asupra Ucrainei (stat nonUE la acel moment), trebuie tratată ca o declarație de război împotriva fiecărui membru al Uniunii, adică împotriva Europei… Pentru că o vor face acei funcționari ai UE, în numele tuturor statelor. Și nu va fi precedată de un referendum la nivelul Uniunii… Pentru că această opțiunea a fost de mult timp debifată din opisul de acțiune al Bruxelles -ului. Și cum nici un stat european nu a fost întrebat, printr-un referendum național- european, despre disponibilitatea de a suporta consecințele economice (și, cât de curând, ale efectelor sociale, sanitare și medicale ale acțiunilor anti-energetice ale UE), la fel, nici o țară nu va fi întrebată dacă va fi de acord cu tratarea agresiunii ruse împotriva unui stat nonUE, posibil nonUE și la acel moment, ca fiind una împotriva unor țări și națiunii aflate la mii de kilometri de liniile de front…

„Strategia” este sfidător de „subțire”, dar nimeni nu mai reclamă acest adevărat analfabetism funcțional al politicii de război în care suntem înghesuiți… Și vom ajunge în punctul în care nu se va mai aștepta declararea oficială a unui anumit statut de stat european pentru Ucraina (pentru a o aduce sub umbrela, ce va deveni o transee colectiv europeană, a protejării sub mecanismele UE)… Or, chiar trebuie să ajungem a fi și noi în război cu Rusia?… Pentru ce?…

Presiunea UE vine acum din acordarea unui statut tot mai special refugiaților ucrainieni… Iar planul pare să funcționeze cu toate „focarele” aprinse, ca prezențe în acele țări europene hașurate în culorile „slavei”… Primul pas, împrăștierea refugiaților prin toate țările UE… După care, „political correctness”, nu?!, urmează ca agresiunea Rusiei împotriva Ucrainei, ca stat, să fie convertită, ca principiu, într-o agresiune a Rusiei împotriva ucrainienilor , în speță a refugiaților ucrainieni din țările UE, în speță a statelor în care se găsesc aceștia… Mai ales că, la luni bune de la primirea lor, în majoritatea țărilor aceștia au căpătat sau pot căpăta statutul de rezidenți ai statului respectiv, iar, juridic, vom avea obligația de a proteja acele colectivități (de refugiați și, curând, poate chiar de minorități)… Și nu, nu avem doar simple semnale că așa ar putea fi!… Deja sunt linii clar trasate… Inclusiv prin declarațiile, la nivel oficial, că „Scopul lui Putin este distrugerea Uniunii Europene!” (comisarul european pentru Afaceri Interne, Ylva Johansson), aserțiune ce a luat locul sloganului propagandistic inițial, faptul că „războiul din Ucraina este o amenințare la adresa securității europene”…

Acum, prin această impunerea atât de centralizat-europeană a unei suprasecurizări a regimului de vize pentru ruși (și apoi, poate, și pentru cetățenii din țările pro ruse în acest „dosar”), pentru a constrânge toate statele europene să adopte suspendarea vizelor pentru cetățenii ruși (chiar dacă vorbim de mai puțin de un milion de ruși care au vize Schengen, și care pot fi lesne trecuți într-un opis vamal restrictiv), UE solicită măsuri de suspendare din partea fiecărui stat… Adică, provocări individuale din partea tuturor celor 27 de state la adresa Rusiei, dar, la o adică, o singură declarație, și nu a statelor, împotriva Moscovei… Argumentul Bruxelles -ului?… „Nu putem exclude că pot să vină persoane cu scopul de a provoca o revoltă socială, violențe, ceva de genul acesta, sau să încerce să facă propagandă”…

Și totuși, dincolo de argumentele mult prea subțiri, precum „nu putem exclude”, ori conținutul extrem de subiectiv, fiecare stat având propria-i concepție despre ceea ce înseamnă „violențe”, „revolte sociale” sau aberanta locuțiune despre orice, sub forma „ceva de genul acesta” (unde sunt specialiștii în drept comunitar, care ar trebui să conștientizeze că un astfel de limbaj înseamnă, nu doar schimbarea paradigmei juridice la nivel comunitar, ci și îndepărtarea celor îndreptățiți să vorbească în termenii juridici specifici dreptului comunitar?!), trebuie să fim conștienți că impunerea unor asemenea limitări ale dreptului de circulație, și alte drepturi conexe, unor cetățeni noneuropeni, se va putea întoarce, și va fi întoarsă!, și împotriva cetățenilor europeni… Unde argumentele, conținutul, conjunctura a ceea ce se înțelege prin concepte precum „violențe”, „revolte” și acel „ceva de genul acesta” (!), vor deveni nu doar subiectiv-speculative, ci și mijloace de îndreptare coercitivă a pozițiilor opinenților (inclusiv cele anti-război) față de politicile UE, și care nu vor lipsi din momentul în care statele UE vor înțelege spre ce se va fi îndreptat prea marea larghețe de abordare permisă Bruxelles -ului în dosarul Ucraina…

Ceea ce intuiam că se va întâmpla, se întâmplă deja...

Gheorghe Pipera

Întrucât statul nu a achitat compensațiile la facturile de energie (și nici nu le va achita), iar băncile nu mai finanțează furnizorii, facturile vor fi puse integral în sarcina consumatorilor. Nu plătim, în 30 de zile urmează debranșarea – timp de alte 30 de zile primim energie de la furnizorul de ultimă instanță, la tarife de zece ori mai mari. După trecerea celor 30 de zile, ești pe cont propriu sau la mâna oricărui furnizor care e de acord să îți livreze energie în condițiile lui. Mai mult, dacă ai facturi scadente ne-achitate, poți fi executat silit: factura la utilități încă este titlu executoriu în sine, deși această enormitate ar fi trebuit să fie eliminată încă de acum un an, când am atras atenția asupra ei. Executarea silită poate duce și la evacuarea din locuința familială.

Cu IMM – urile, cu instituțiile publice și cu marile companii situația este și mai gravă, dar acesta este un subiect diferit. Cert este că vor rezulta mult șomaj suplimentar și severă o recesiune economică severă din această conjunctură oribilă.

Nu vreau să înspăimânt inutil populația, ci doar să atrag atenția. Există mijloace juridice și administrative de luptă contra acestor nenorociri în curs de derulare – doar că trebuie mai întâi conștientizate. În plus, există protestul – cehii, indienii, italienii au ieșit deja în stradă cu sutele de mii. O puteți face și voi.

Britanicii nu mai plătesc deloc factura sau o plătesc parțial, la prețurile normale – debranșarea, executarea silită sau evacuarea nu vor fi oprite total, dar vor fi îngreunate substanțial. Nimeni nu poate gestiona milioane de litigii și executări silite pentru fracțiuni de facturi. Nimeni nu poate face față unor amenzi de zeci de milioane, de la ANPC sau Consiliul Concurenței, pentru abuz sau practici comerciale incorecte. Doar că trebuie să luați toți atitudine. Oricum furnizorii sunt în pragul falimentului – nu își pot permite milioane de debitori „neperformanți”.

E foarte interesant că acest furnizor (care a făcut profituri uriașe până acum, dar s-a scufundat pentru că nu a încasat compensațiile de la stat) are curajul să preseze statul, asmuțind populația contra acestuia – fapta în sine e abuz de poziție dominantă, de competența Consiliului Concurenței, dar acesta e un alt subiect. Furnizorul spune că le-a cerut consumatorilor să depună o garanție de nouă mii de lei (ceea ce echivalează cu o plată în avans pe șase luni de sezon rece) și să achite integral facturile viitoare, pentru că zisul furnizor nu mai are cum să pre-finanțeze statul cu compensațiile neacordate încă. În lipsă, energia nu va mai putea fi livrată. Deci, furnizorul se finanțează din garanția/avansul la care îi obligă pe consumatori. Este, evident, o practică incorectă, un abuz de putere economică, pe care ANPC trebuie să o sancționeze sever și imediat. Sunt convins că toți traderii și furnizorii fac sau vor face curând la fel.

Totul se întâmplă pentru că niște idioți au impus „liberalizarea” pe o piață profund monopolistă, unde circulă produse de strictă necesitate. Pentru că niște infractori au pus această piață la dispoziția speculatorilor. Pentru că niște corupți au făcut afaceri cu Poutine, iar acum vor să îl bată cu suferința impusă propriilor popoare. Pentru că niște demenți care se cred profeți ai climatului au decis că trebuie să dispărem ca să se asigure biodiversitatea și înfrigurarea climatică.

Insectarul depopulării prin imbecilizare și teroare instituționalizată...

Ion Măldărescu

Excursionistul navetist-profesionist – care, conform prevederilor Articolului 91 din Constituției României ar trebui să să reprezinte interesele poporului român – âchiriaș temporar la Cotroceni semnează, promulgă, parafează, orice-i ordonă secretariatul insectarului globalist fără să întrebe poporul român. Pârâtul nu este altceva decât un hibrid toxic care cumulează tot răul altor marionete precum: Emmanuel Macron (Franța), Johnson (UK), Justin Trudeau (Canada), Anthony Albanese (Australia), Jacinda Ardewn (Noua Zeelandă)… Forumul Economic Mondial, prin insecta sa preferată, Klaus Schwab nu constituie altceva decât un „think tank” de suprafață, „Executivul” se află într-un plan invizivil și foarte discret. Reprezentanți ai Consiliului pentru Capitalism Inclusiv au efectuat o în vizită la Vatican, gazda fiind una dintre insectele mușuroiului, Lynn Forester de Rothschild simțindu-se confortabil alături de Papa Francisc pe post de gândac de bucătărie pe frunzele Vaticanului.

Componenții actualului Guvern al României – cu excepții „excepționale” au devenit nu slujitorii Națiunii, ci groparii ei, „performerii” acestei categorii detașându-se vizibil: Ministrul Energiei, Ministrul Educației, Ministrul Apărării Naționale, Prim-ministrul Guvernului și neromânii antiromâni cățărați prin impunere la butoanele de comandă ale destinelor cetățenilor români rămași în țară.

Țara vecină și deloc prietenă României își face mendrele pe teritoriul național, iar șeful statului (rog a se citi Colonie Corporatistă sub Ocupație Militară Străină numită încă România) și șeful guvernului tac. Dar conducătorii „țării vecine și (ne)prietene au demnitate națională și luptă pentru interesele poporului lor. Ai noștri… nu-i iera, Doamne, că știu ce fac!

Ei, vătafii insectelor globaliste ne-au transformat țara în țintă pentru rachetele rusești. Și nu rușii sunt de vină, ci ei, vătafii, slugile unor organizații teroriste de tip US-Army, N.A.T.O., U.E. și, desigur, noi toți.

Am suportat tăcuți și speriați „gripa aviară”, când au fost ucise milioane de găini sănătoase pentru a importa găinile „lor” îndopate cu antibiotice. Acum ne interzic creșterea păsărilor de curte. Am suportat tăcuți și speriați „pesta porcină” când au fost masacrați sute de mii de porci sănătoși, pentru a importa carne de porc fără gust, îmbibată cu fel de fel de substanțe dăunătoare sănătății. Acum ne interzic creșterea porcilor în gospodării. Am suportat tăcuți și speriați „boala vacii nebune” apărută de niciunde și de nicăieri pentru ca acum, multe mii de vite să ia calea abatoarelor pentru că micii fermieri nu mai pot rezista crizei economice deliberat creată, și întreținută. Am suportat tăcuți și supuși când insectele globaliste au plantat Covid-19, iar în spitale – așa cum spum martorii oculari – nu au fost administrate pacienților legați de paturi și arși de vii medicamente, ci alte „ingrediente” care i-au transformat în cadavre. Am suportat supuși când alde șeful statului, Arafat, Gheorghiță, Tătaru, Vela, Bode, Ciucă, Cîțu & Co. au debusolat, isterizat, terorizat, terorizează și duc la dezastru România. Și tăcem!

Am suportat tăcuți și supuși când șeful statului s-a bătut în piept precum gorilele lui Tarzan țipând din toți rărunchii: România oferă cale de alimentare cu armament occidental către Ucraina, în timp ce Ungaria a spus „Határozottan, Nem!” (Categoric, Nu!). Așa ni i-am făcut dușmani pe ruși și am susținut Kievul „cu arme și bagaje”. Recent, Ambasada Federației Ruse la București a spus-o de la obraz vătafilor oficiali… și unii dintre noi, tot spre ruși arată cu degetul. Am suportat supuși când șeful statului, prim ministrul și un alt rătăcit s-au deplasat la Kiev să facă plecăciuni în fața clovnului Zelenski și să promită că România va participa la „Reconstrucția Ucrainei” – zice-se proprietate a familiei Rothschild. Ba, a doua zi a apărut și stafia Cîțu, sosit acolo numai așa, de-al dracu’, ca să ne facem de râsul curcilor. Și am tăcut! Am suportat supuși când șeful statului și gașca lui de gropari i-au ridicat în slăvi pe ucraineni care țin sub ocupație pământuri românești străbune! Da, pe uicraineni care sunt mai mari dușmani ai românilor decât rușii. Și am tăcut!Și tăcem încă! Am suportat, suportăm și ne supunem dictaturii Gestapo-N.K.V.D.-iste a I.N.S.H.R.-„E.W.” aflat oficial în directa subordonare a prim-ministrului și – sine die – cu încuviințarea acestuia care ne interzice să ne cinstim valorile naționale. Condamnabil, am tăcut și tăcem. Am suportat, suportăm și ne supunem ordinelor senilului șef al SUA care nu e în stare nici să se îmbrace singur, iar șeful statului dâmbovițean și gașca lui de gropari execută porunci păgubitoare și distructive intereselor naționale

Am suportat supuși împreună cu șeful statului și al guvernului ordinele scorpiei de la Bruxelles venită la București pentru a ne sfida și a ne umili. A zâmbit și a plecat mulțumită. Noi am tăcut!

Suportăm umili propaganda criminală a „hranei viitorului” – gândacii și alte insecte incompatibile cu noțiunea de hrană pentru oameni. Singurul oficial care a îndrăznit să opună rezistență imbecilismului UE-ist-nevertebrato-hexapodo-globalist (și pe care, sigur, nu-l va mai apuca iarna ca ministru) este Petre Daea, care a declarat public: „Eu, ca inginer agronom combat gândacii, nu-i mănânc! […] Eu am spus un lucru foarte clar: lăsaţi greierii să cânte. […] Noi trebuie să consumăm ceea ce ne produce pământul, ceea ce fac oamenii aceştia folosind hrana pe care o cunoaştem şi avem un patrimoniu gastronomic extrem de important pe care nu trebuie să-l neglijăm. Vă îndemn să faceţi ca mine: să mâncaţi româneşte! Noi mâncăm sarmale, mămăligă și cârnați, nu greieri, gândaci și lăcuste!”.

P.S.:

Vă reamintesc cuvintele de aur a doi mari patrioți români: „În capul statului român nu se cade să vedem aproape esclusiv numai oameni străini, incapabili de-a pricepe geniul poporului nostru și incapabili de a-l iubi și de a-l cruța. Nu escroci și tâmpiți în demnitățile statului!”. (Mihai Eminescu, 3 septembrie 1881); „Să nu uităm că istoria nu va uita pe vinovaţi; şi vinovaţi suntem cu toţii: unii, pentru că am tăcut; alţii, pentru că am greşit; cu toţii, pentru că am suportat”. (Ion Antonescu, 1 decembrie 1940)...

Coincidență...

Petru Jipa

Pentru coincidență Carl Jung a folosit termenul de sincronicitate pe care l-a definit astfel: „Intersectarea unor evenimente exterioare şi interioare într-un mod care nu poate fi explicat de cauză şi efect şi care este semnificativă pentru observator.” Coincidența nu poate fi întâmplătoare, ea are un centru ascuns în sincronizare. Desigur, când Paulo Coelho spune: „Coincidența este limbajul stelelor” el se gândea la ceva mult mai frumos. Nu se gândea la „Marea stea a cinematografiei americane” Angelina Jolie care printr-o coincidență „sincronizată” a descoperit și mișcarea „MeToo” dar și bunătatea gastronomică a îngurgitării de lăcuste sau păianjeni prăjiți și crocanți. Mă întreb și eu ca simplu spectator al nebuniei colective, cine îi mână pe ei în luptă…? Poate că există o cauză care duce la acest efect, după ani de zile în care ai tăcut descoperi că ai fost hărțuită sexual dintr-o dată. Și tu nici nu ai vrut să ajungi vedetă, dar așa hărțuită și cu banii primiți ajungi mare doamnă a ecranelor, iar când se așează uitarea pe cariera ta, dintr-o dată dispare amnezia timpului și apare amintirea „traumatizantă” a hărțuirii sexuale. Ce bine spune Catherine Deneuve: Să lăsăm bărbații în pace, trebuie să se bucure și ei de micile lor cuceriri.

Tot ca o coincidență a timpului a apărut 2019 direct în revista „Time” Greta Thunberg, apoi a vorbit la Davos și apoi… apoi, toate politicile (ea fiind apolitică; coincidență curată) au fost îndreptate către climă. Dar aici nu este vorba de climă, este vorba de politică. De 50 de ani auzim aceiași placă a globaliștilor. Exemplu: În 1960 auzeam că petrolul o să dispară în zece ani, apoi în 1970 au spus că va fi o altă Epocă Glaciară tot în zece ani. În ani 80 au spus că va fi o ploaie acidă de o să dispară toate recoltele, asta în zece ani. În 1990 se vorbea despre stratul de ozon că va fi distrus în următorii zece ani. În anii 2000 spuneau despre ghețari că se vor topi în zece ani. În anii 2010 spuneau despre coastele de Est și Vest din SUA că vor fi sub apă în urma creșterii oceanului în următorii zece ani. Dar de fiecare dată din aceste „spaime” au rezultat doar taxe mai mari.

Să fie doar o coincidență pandemia când doamna Christine Lagarde tocmai făcea un apel: „Faceți ceva cu bătrânii aceștia”. Sau când marele Bill Gates ne explica ce este un virus, iar noi ne gândeam cum o să petrecem în concediu și am petrecut apoi o pandemie. Coincidențe pe care nici Albert Einstein nu le intuia atunci când a spus: „Coincidența este felul lui Dumnezeu de a deveni anonim” Până la urmă doar noi am devenit anonimi în coincidența noastră. Să fie chiar războiul o coincidență…? Un prieten de peste mări și țări îmi scrie ceva despre acest aspect: „Mulţi dintre dizidenţii sovietici care părăseau URSS-ul, după perioada normală de „aclimatizare” în Occident, aveau bănuieli stranii. Iniţial şi le inhibau, apoi le discutau pe un ton şoptit pentru ca, în final, să le discute la vedere. Ce se întâmpla? Înţelegeau că „societatea liberă” pe care-o marketa Occidentul era în fapt una care se îndrepta cu voioşie spre idealurile tătucului Marx şi, vorba banculuI, a soţiei sale Engels.

Privind retrospectiv vom constata cu stupoare că în anul de graţie 1989 nu doar socialismul se afla în impas, ci şi capitalismul occidental. De partea socialistă a barierei aveam tot mai desele crize de aprovizionare cu bunuri şi servicii absolut necesare subzistenţei, în timp ce pe partea „capitalistă” erau probleme legate de suprasaturarea pieţelor şi foamea de noi pieţe de desfacere. De-aceea, criza socialistă a fost în fapt gura de oxigen care lipsea spaţiului occidental. Câştigându-se pieţe noi s-a putut perpetua modelul economic occidental care, beneficiind de vânt din pupă, a condus la continuarea evoluţiei şi pe plan ideologic.

Astfel, în paralel cu acapararea fragilelor economii estice s-a mers mai departe pe tărâmul ideologic trasat de Şcoala de la Frankfurt: corectitudinea politică, sexo-marxismul şi modelele culturale propovăduite încă de pe vremea ticălosului Béla Kun sau a extremistei Rosa Luxemburg. Spălarea pe creier a funcţionat de minune.”

Și în acest simplu joc am ajuns pe culmile coincidențelor politice și cu impact aproape mondial. Cineva se gândea la stupiditatea primului război mondial, apoi la nebunia asemănării cu al doilea, dar fără să ne spună că ambele au fost pentru acapararea de resurse minerale și zone de influență. De la proletar la sclav pe plantație este un pas mic, chiar dacă Neil Armstrong ne povestește că a fost făcut pe Lună.

La moartea lui Gorbaciov...

Dan Cristian Ionescu

Îl consider pe Gorbaciov cel mai important om de la sfîrșitul mileniului trecut. Este considerat un erou pozitiv, dar din motive diferite: vestul, fiindcă le-a făcut (conștient sau nu) jocul iar estul fiindcă datorită lui s-a prabușit lagărul socialist. Eu mă abțin să îl caracterizez ca pozitiv sau negativ tocmai fiindcă nu știu dacă a acționat în deplină cunoștință de cauză asupra efectelor care se vor produce. A primit premiul Nobel pentru pace. Asta însă nu înseamnă nimic, aceste premii sînt de mult timp politizate. L-au primit mulți criminali de război sau teroriști, numai în ultima jumătate de veac Henry Kissinger (care are pe conștiință sute de mii de victime și tot el a propus eutanasierea pensionarilor), Menahem Begin (șeful grupării teroriste Irgun și cel care a aruncat în aer hotelul King David din Ierusalim), Elie Wiesel (marele mincinos al secolului trecut, membru Irgun – a primit premiul in 1986, anul în care îndreptățit la acest premiu ar fi fost Mordechai Vanunu, singurul evreu care l-ar fi meritat, cel care a dezvăluit faptul că Israelul produce în secret arme nucleare și care a fost răpit din Italia de Mossad, dus clandestin în Israel și condamnat la 18 ani de închisoare dintre care 11 petrecuți în regim de izolare), trio-ul Yitzak Rabin, Simon Peres și Yasser Arafat, Al Gore (vicepreședinte al SUA cînd a fost atacată Iugoslavia), Barack Obama (chiar după alegerea sa, fără nici un merit, înainte să trimită trupe în Libia). L-au mai primit dizidenți din țările socialiste, dar nimeni dintre cei care criticau crimele monstruoase săvîrșite de SUA peste tot în lume.

A adus Gorbaciov pacea în lume? Ar fi putut să o aducă dacă împreună cu Tratatul de la Varșovia (contrapondere a NATO) s-ar fi desființat și blocul nord-atlantic (ceea ce mă gîndeam în noaptea de 22 dec. 1989, printre alte zeci de gînduri, că este normal să se întîmple). Gorbaciov s-a mulțumit cu promisiuni verbale (consemnate doar în stenograme) că NATO nu se va extinde. Dar în nici doi ani URSS s-a destrămat, Gorbaciov s-a „pensionat” și vestul nu a mai avut față de cine să își respecte promisiunile. Rînd pe rînd fostele țări socialiste (în ordine alfabetică, nu cronologică) Albania, Bulgaria, Croația (ruptă din fosta Iugoslavie în urma războaielor interetnice provocate de occident), Cehia (parte a fostei Cehoslovacii), Muntenegru (rupt tot din fosta Iugoslavie), Macedonia de Nord (idem), Polonia, România, Slovacia (parte a fostei Cehoslovacii), Slovenia (ruptă din fosta Iugoslavie) și Ungaria precum și armata fostei RDG s-au

alăturat alianței teroriste cu caracter fascist. De asemenea, s-au alăturat trei republici ex-sovietice (Estonia, Letonia și Lituania) iar în alte două (Georgia și Ucraina) SUA au instalat în frunte trădători care să își aducă țara în NATO (în aceste două state americanii au înființat și laboratoare ale războiului bacteriologic). Dar și răbdarea Rusiei are o limită, astfel încît aceasta a reacționat de fiecare dată cînd s-a văzut cu dușmanul în fața ușii.

Prin desființarea Tratatului de la Varșovia, SUA (sprijinită de NATO) a avut cale liberă pentru a ataca statele arabe pe care Sionul le considera dușmane (Afganistan, Irak, Libia, Siria). Totul, motivat prin pretexte dovedit mincinoase dar pe care adepții fanatici ai unei prese dominante corupte le-au crezut (găzduirea de către Afganistan a lui Osama bin Laden, deținerea de arme nucleare de către Saddam Hussein, folosirea de către Bashar al-Assad de gaz sarin împotriva „revoluționarilor” recrutați și plătiți de CIA).

Gorbaciov nu a adus pacea ci a înlesnit multe noi războaie nejustificate. Meritele lui Gorbaciov sînt dezghețul est-vest, esențial pentru pace în lume, glasnostul (deschiderea sau transparența) și perestroika (restructurarea), ultimele două esențiale pentru democrație.

În ce privește dezghețul est-vest, eu am auzit (fiindcă în acest domeniu este doar pe auzite, nu pe citite – nu ai unde să citești) că ideea i-a apartinut lui Iuri Andropov, încă de pe vremea în care era șeful KGB. Și aceasta avea unele rațiuni cît se poate de practice: economia sovietică nu mai făcea față războaielor indirecte cu americanii în diferite colțuri ale lumii, cursei înarmărilor, cursei pentru cucerirea spațiului cosmic, hrănirii „săracilor” din Asia de est (ca Vietnamul și Coreea de Nord), Asia (ca Angola și Mozambicul) și America latină (Cuba).

Într-adevăr, sub Gorbaciov s-a prăbușit lagărul socialist, care cred că oricum nu ar mai fi rezistat mult. Dar mie nu îmi place cum s-a prăbușit, cel puțin în România, cu prea mulți morți, cu pauperizarea definitivă a unui popor deja sărac. Am constatat că cei mai mari și mai aprigi anticomuniști la noi sînt cei care au dus-o foarte bine pe vremea “comunismului” iar acum o duc și mai bine. Ei îi numesc în derîdere „nostalgici comuniști” pe cei care regretă timpurile în care aveau casă, serviciu, familie iar mîncarea era naturală, curată și ieftină – multe dintre acestea pentru ei pierdute. Se mulțumeau cu acea viață care le asigura necesitățile de bază, nu își doreau pașapoarte să plece în vacanță în Seychelles sau la Cancun, nu își doreau valută, nu erau înnebuniți după banane fiindcă aveam fructe excelente românești, nu-și doreau homosexualitate, nu-și doreau Iohannis președinte (exempli gratia), Ciucă prim-ministru (e.g.), Gorghiu președinta senatului (e.g.) sau Turcan vice prim-ministru (e.g.).

Fiecare îl vede pe Gorbaciov în felul lui. Eu îl văd ca cel care, din ură față de Ceaușescu (ură care se pare că se născuse la Kremlin încă din 1968) și-a trimis și KGB-ul și GRU-ul în România pentru a declanșa alături de alte servicii străine „revoluția” soldată cu peste 1.000 de morți și mari pagube materiale (în primul rînd la BCU și la Muzeul Național de Artă). După care și-a instalat în fruntea României trădătorii recrutați de ei (dar și de alte servicii străine). După care a început distrugerea României. Aici însă, Gorbaciov nu mai are nici o vină – oamenii „sovieticilor” au trecut de partea vestului. De bună voie și pentru interesul lor, nu al țării. Rușii îl blestemă pentru că a distrus URSS, cînd a început prăbușirea Rusiei conduse de alcoolicul corupt Boris Elțin. Șase cetățeni lituanieni l-au acuzat de crime de război în legătură cu încercarea de reprimare a mișcării pentru independența Lituaniei. Tot în timpul lui Gorbaciov, după declararea independenței Republicii Moldova, sovieticii (Armata a XIV-a) a intervenit în războiul transnistrean.

Lech Walesa, alt laureat al premiului Nobel pentru pace, fostul președinte al sindicatului polonez „Solidaritatea”, declara după moartea lui Gorbaciov: „Ca să fiu sincer, nu știu dacă nu cumva ne-a păcălit pe toți”. Iar Marco Rizzo, secretarul partidului comunist italian, a deschis cu această ocazie o sticlă de șampanie.

A fost sau nu păcălit Gorbaciov? A bătut palma cu George Bush că NATO nu se va extinde, dar nu a încheiat un act (ceea ce oricum pentru SUA nu contează). A mers pe ideea din alte timpuri, mai ales negustorești, că bătutul palmei înseamnă respectarea obligației asumate.

Am mai citit (nu știu cît de adevărat este) că într-o discuție cu Helmuth Kohl, acesta din urmă a declarat că nu are nimic împotrivă partidului unic în fostele state satelit ale URSS. Vreau să vă spun că oricît de bizar pare, și un partid unic poate să însemne democrație în condițiile în care sînt permise facțiunile, impunîndu-se facțiunea care obține majoritatea opțiunilor – exact ca în cazul statelor cu mai multe partide. Dar noi ne-am trezit cu o mulțime de partide, care mai de care mai inutile sau mai dăunătoare.

Am scris de multe ori că voi muri fără să aflu răspunsul la întrebarea dacă Gorbaciov a fost ucenicul vrăjitor care din naivitate sau din prostie a deschis cutia Pandorei sau a fost complice conștient și direct al predării omenirii în mîinile sionismului.

Indiferent de adevăr, creștinește este să spun Dumnezeu să-l ierte

.

„Cărțile” lor pe banii noștri…

Cezar Adonis Mihalache

Nu, ăsta nu e nici măcar festivism de tinichea… Nici batjocoritor răspuns în trei file de cărți citite poate într-o viață de un guvernant-agramat… Este o scârbavnică sinecură împletită din „sfori” de politici publice… Pe margini de fenomen social și educațional și pseudo răspuns de rezolvare… „O carte pe an pentru fiecare elev”… Este răspunsul prim-ministrului la situația catastrofală a țării, nu de azi, ci de mâine… Da, poate că acest premier în handicap de uniformă poate avea o scuză… Și poate chiar a fost sincer când a propus acest program de salvare… Dar nu a cărții fizice, nici măcar a celei digitale, cu biblioteci ce vor geme de sârme și monitoare pe la sate, cum promite alt oficial, ci a festivismului în care cei ce ar putea conta, trăgând semnale de alarmă, se mulțumesc, pentru un sfanț, să stea pe post de împiegați ai faimentului în gara părăsită de la marginea cetății literelor…

Numitul Ciucă N. are poate o scuză pentru această elucubrație…. Una venită din propria-i experiență „de viață”, aia, cu burta pe sub carte, că, „pe carte”, măcar pe o margine ori un cotor de mucava, în mod cert s-ar fi prins mai multe litere de dânsul, ba, poate ar fi trăit și clipa, fie ea și efemeră, a iluminări despre ce va fi fost și nu ar trebuie să mai fie vorba… Așadar, o asemenea vorbă poate fi pardonabilă, din perspectiva trăirilor lui din an în an, a obligațiilor de lectură pentru punct de soldă… Căci, silabisând literele contorsionate pe buzele devenite un fel de „econom” al decojirii alfabetului, și, mai ales, cu degetul pe fila de carte, urmărind literă cu literă rândurile, revenind într-una asupra acelor misterioase spații albe atât de încleștate între cuvintele pe care oricum pare abia a le pricepe, e credibil că o carte pe an chiar îi ajunge…

Dureros e faptul că ipochimenii din jurul lui au tăcut… Toți acei „frunzăritori” de cărți pe post, nu de editori, ci de scornitori și socotitori ai profitului, aceștia fiind în fapt „editorii” care ajung la sesiunile „de consultare” de la guvern… Nu cei ce leagă cărțile cu propriile fire de existență, de viață, de viețuire adesea la limita subzistenței, doar pentru a mai vedea un titlu înnobilat în cetatea cărților și în mâinile celor ce nu vor renunța nicicând la a simți izul de cerneală însămânțată în pagini pentru a încolți și a crește lăstari de cunoaștere… Nedreaptă este, deci, nu limita de cuprindere în cuprinsul a cel mult o carte pe an, după putința greu-glăsuitorului de mai sus, ci tăcerea acestora. Căci, în clipa în care această „ciucă” de conjunctură a trântit sinistra lui dobitocie, cu toții ar fi trebuit să ia poziție! Să ironizeze propunerea pe măsura pretenției lor de apărători ai literelor, a muncii scriitorilor și a celor ce fac posibilă întruparea cărților în mâinile cititorilor. Dar ei au tăcut complice. Frecându-și în gând alte interese, cele strict materiale, nu desferecând, nu opintindu-se să deschidă cât mai larg porțile cunoașterii omului cu brațele întinse cuprinzând orizontul cunoașterii, el cititorul. Pentru acei „editori”, oameni de cultură, profesori, bibliotecari, șefi de ong-uri literar-didactice, prezența pe lângă guvernanți pentru „a găsi” soluții pentru cartea de azi pentru mâine, nu pentru cea ce se lipește între scoarțele infatuării oricărui guvern, ca imagine, cartea de azi pe mâine, întâlnirea „culturală” și-a atins în mod clar scopul meschin. Socotirea numărului de elevi cu acea carte promisă de premier a fi bugetată, adică o altă sinecură din care să mai adune niște firimituri la cele pe care le strâng deja de prin alte „programe”…

Pentru că nu un program de politici publice pentru stăvilirea prăbușirii de azi a societății îi interesează… Deși ar fi putut măcar să forțeze lucrurile, luându-l ușor pe premier, să nu-l ia amețeala carecumva de la atâtea rânduri, pagini și poate și cărți, să-i explice, la nevoie pe silabe și chiar cu desene ajutătoare (în fond, nu necunoașterea este rușinoasă, ci refuzul de a afla), să-i arate de ce o singură carte pe an, pentru un elev, este prea puțin. Și măcar, dacă tot au stat drepți în fața petardelor de la guvern, măcar să fi propus un program care să asigure câte o carte pentru fiecare zi de festivism de pe muchiile culturii de politichie, câte o carte pe cap de elev și pentru „Ziua Națională a Lecturii”, și pentru cea „a iubitorilor de carte”, și pentru cea triumfalist datată ca fiind „a cumpărării de carte”…

Dar trăim într-o tragedie în care cartea nu mai e de multă vreme văzută nici măcar pe post de opritor de uși sau sprijinitor de obiecte, ci doar folosită în unele manifestări-pretext… Iar dispariția ei din rafturi, din biblioteci (cu acestea cu tot!), din librării (cu acestea cu tot!), din depozitele de carte (cu acestea cu tot!) nu este decât un miez străveziu pentru toate acele sinecuri de politichii publice…

Avem o rană adâncă de peste treizeci de ani în care numărăm și desființarea a jumătate dintre bibliotecile țării… Avem un nivel al analfabetismului funcțional care a „explodat” pe toate dimensiunile posibile, și ca procent, dar și ca grad de absolutizare a necunoașterii, a neștiinței, a neputinței… Căci nu mai vorbim doar despre ratarea „testelor Pisa” ori imposibilitatea elevilor de înțelege sensuri… Suntem în pragul în care chiar rostirea, citirea, să devină delict al existenței noastre de mâine, având nu un analfabetism funcțional care se poate multiplica de azi pe mâine (darămite într-un an de frunzărit o singură carte?!), ci unul care derapează înspre analfabetismul „de început”, de dinaintea reformelor lui Cuza… „Dar mai avem și un ministru al digitalizării, o altă vuvuzetă coralâ din ciuca-măcăii de la guvern, care ne anunță, cu surle și trâmbițe, că va „digitaliza” (firește, ce altceva să facă dacă așa îi scrie funcția, nu?!), bibliotecile de la sate… Nu spune pe care dintre ele…. Cele se mai sunt sau cele desființate?!… Pentru că nu fondul de carte îl interesează… Nu aducerea volumelor în mediul electronic, accesibil digital… Ci spațiile… Deși nu știe câte mai sunt ori câte ar mai putea fi „activate”, chiar dacă modul „de calcul” este simplu, trebuind să plece de la numărul de posturi de bibliotecari, pentru că ălea au rămas în state chiar dacă bibliotecile au devenit de multă vreme doar o amintire, înmulțind numărul de primari cu numărul de neveste și amante de pe posturile respective… Ministrul cu pricina vrea doar să digitalizeze bibliotecile comunale… Și nu pentru elevii și tinerii de la țară, ci pentru bătrâni… Și apoi vine și explicația rostului de pune cartea „fruncea” la sat… Nu pentru a aduce la îndemâna bătrânilor spații de lectură, fie și „în on-line”, ci pentru a avea un loc de unde aceștia să poată accesa ghișeele de plăți electronice pentru achitarea dărilor și impozitelor…

Cu alte vorbe, da!, tot despre noi e vorba, dar despre „cărțile” lor făcute pe banii noștri, despre noi în „ciuca” intereselor lor…

●

Funia cu usturoi…

Gheorghe Pipera

Nicolaie Văcăroiu, fost premier pe vremea când se începea „marea privatizare” și fost președinte al Curții de Conturi când se dădeau marile tunuri ale privatizării, a spus recent că peste 70 la sută din procedurile de privatizare au fost eșecuri totale și că „ne-am vândut” pe nimic industria care, ulterior, a fost distrusă ori neutralizată. În primul rând, nu noi am vândut pe doi lei și în mod complet idiot și odios acea industrie, ci ei, la ordinul stăpânilor lor neo-feudali, cu consultanță ultraplătită de la BM, FMI, CE, Goldman Sachs, Fat Four și, mai nou, de la McKinsey, cu legi dedicate, scrise/emise de politicieni corupți/trădători/proști, cu avocați influenți, cu justiție supusă, la comandă, cu presă ultra-binevoitoare etc. În al doilea rând, privatizarea a fost mereu prost înțeleasă. Dintr-o procedură de prevenție a insolvenței, s-a transformat într-un fluviu de bani și resurse dinspre stat către conturi și buzunare private și într-o canonadă a distrugerii economice, de unde a rezultat o țară de import și o zonă geografică din care băștinașii au fugit cu milioanele. În al treilea rând, s-a privatizat ceea ce nu trebuia privatizat niciodată. De exemplu, energia. Încă

din 1997, Banca Mondială a impus „spargerea” unor mari întreprinderi publice cu rol strategic. De exemplu, fosta SNCFR și fosta RENEL, pe atunci regii autonome. RENEL producea energie (hidro, nuclear, termo), transporta și distribuia, totul după programe strategice și planuri, mai mult sau mai puțin eficiente, dar cu prețuri și tarife controlabile, pentru a nu cauza dezastre ca cel de acum. RENEL s-a transformat în mai multe întreprinderi producătoare, un transportator, mai mulți distribuitori și mai mulți prestatori de servicii (mentenanță, de exemplu) sau constructori specializați. Au apărut și zeci de filiale ale fiecărei astfel de întreprinderi. Au apărut sute de consilii de administrație și de departamente specializate, cu mii de sinecuri politice. Au apărut „externalizările” către firme prietene, plus „băieții deștepți”. Imaginați-vă toate adaosurile comerciale de la producător la consumator final. Imaginați-vă salariile și indemnizațiile de zeci/sute de mii de euro pe an pentru șefi și învârtiți politic. Imaginați-vă toate furturile „legale” ale amicilor și sponsorilor politici. Veți avea o primă poză a prețurilor enorme ale energiei în România. Plus speculațiile. Plus certificatele de emisii de CO2. Plus bonusurile de cogenerare „ecologică”.

S-a trecut și la privatizare în multe cazuri. De exemplu, azi furnizori de energie nu mai există sub controlul statului. Asta a fost prima mare eroare strategică în acest domeniu esențial pentru economie și societate, un domeniu care nu ar fi trebuit privatizat niciodată. A doua mare greşeală a fost liberalizarea pieţei energiei, din 2018. Liberalizare există acolo unde există o piaţă. La noi, energia nu e o piaţă, e un monopol. E chiar mai grav decât un monopol, e o zonă de consum în care nu ai cum să faci o alegere. Trebuie să consumi energie și trebuie să cumperi de la aceste monopoluri, care acționează și în cartel. Ești consumator captiv, fie că e vorba de consum casnic sau comercial/industrial. Să vorbeşti despre liberalizare unde nu există piaţă este o mare prostie şi de aceea, de urgenţă, trebuie să ne întoarcem la reglementare.

Singura soluţie pe care o văd în acest moment, aplicată deja de Germania, Franţa şi Marea Britanie, este naţionalizarea sistemelor energetice. Franţa a naționalizat EDF și, parțial, GDF și Renault. Dacă asta este o soluţie pentru echilibrare energetică, pentru neutralizarea băieților deștepți și pentru eliminarea speculațiilor nocive din piață, de ce nu ne-am putea gândi şi noi la o astfel de soluţie, de naționalizare? Așa cum am avertizat deja, există pericolul intrării în faliment a mai multor actori din piaţa de energie după modificarea de către guvern a OUG 27/2022, mai ales că Statul român s-a prefăcut că acordă compensaţii, plătind doar 25 la sută, nu a rectificat bugetul şi a adăugat condiţii suplimentare furnizorilor. Asta poate duce la blackout, dar și la șansa ca Statul să preia în proprietate acești actori economici, pentru a-i salva de la faliment și a ne salva de la blackout și sărăcire energetică. Dacă nu vedeți conspirația (=uneltire împotriva unei orânduiri sau a unei comunități) din privatizarea energiei, atunci o să utilizați clișeul cu teoria conspirației. Dacă vedeți nenorocirea din societate, cauzată de criza energetică, și nici încercările excepționaliste ale germanilor, francezilor, britanicilor, italienilor de a aduce calmul prin naționalizare, veți folosi clișeul cu comunismul sau cel cu bolșevismul. Succes la raționat, în ambele variante.

●